

Коли я хлопцем був,
Бог рятував мене часто
Від крику і різки людей;
Я грався під захистом добрим
З квітами гаю,
І грався зо мною
Легіт небес.

І як серце рослин
Радуюш ти,
Коли назустріч Тобі
Руки ніжні вони простирають,-
Так радував серце моє
Ти, Отче Геліос! І, як Ендіміон,
Я був улюбленець твій,
Люно свята!

О ви, зичливі,
Рідні богове!
Коли б ви знали,
Як любила вас душа моя!

І хоча я тоді не знав
Вас на ім'я, і ви теж
Так не звали мене, як люди
Себе називають,
Як зав'яжуть знайомість вони,-
Проте я вас краще знав,
Ніж будь-коли людей —
Я тишу збагнув Етера,
А сло?ва людей збагнути не міг.

Мене благозвуччя плекало
Дерев лепетливих,

І вчив я науку любові
Серед квіток.

В обіймах богів я ріс.